

Kedves Gyerekek!

A 6. és 7. részben Jób válaszát olvashatjuk Elifáz felvetéseire. Emlékeztetésül mondom, hogy Elifáz kevés részvétellel, egy kicsit kioktatóan beszélt a próbák tüzeiben megfáradt barátjához.

Ezzel kezdi mondanivalóját. **„Bárcsak megmérnék elkeseredésemet és szenvedéseimmel együtt mérlegre tennék! Bizony súlyosabb a tenger homokjánál, ezért voltak balgák a szavaim. Mert a mindenhatónak nyilai vannak bennem, mérgeket issza lelkem és Isten rettentései elérnek engem. Ordít-e a vadszamar a fűben, bög-e az ökör a takarmánya mellett?” Jób.6:2-5** Jób a tenger homokjánál nehezebbnek érzi az ő elkeseredését és nyomorúságát. Biztosan láttatok már, hogy pl. árvíz idején homokzsákokkal szoktak gátat építeni, hogy be ne törjön a víz a nem kívánt helyekre. A homok nagyon nehéz tud lenni, főleg, ha vizes. Egy kis zsák is 40-50 kg-ot nyom. Jób pedig a tenger homokjáról beszél, amiből rengeteg ilyen zsákot fel lehetne tölteni, egyszóval nagyon el volt keseredve, bánatos volt és nagyon szenvedett. Biztosan voltatok már ti is olyan helyzetben, amikor *elkeseredtetek*. Gondolom, amikor nem sikerül egy dolgozat, egy vizsga, egy versenyen nem éritek el a kívánt eredményt, vagy kisebbeknél nem sikerül egy játék megépítése, társasjátékban vesztek stb. Ezen alkalmak során Isten próbára tesz titeket is, hogy miként viselitek a kudarcot. Lehet bosszankodni, mérgelődni, mert sokszor ez jön fel bennünk, ez a jellemző reakció, de kérhetitek az Úr Jézust is, hogy csendesítse le ilyenkor a szíveteket, érzelmeiteket. Ha tőle fogadjátok az ilyen kudarcokat, akkor nem fogtok lázadni. Ilyen kudarcok esetében megalázva érzi magát az ember. Ez jó nekünk, mert megőrzi bennünket a felfuvalkodástól. A minket ért események mind semmiségek Jób életében történt nyomorúságokhoz. Egyébként ezekben az elkeseredett helyzetekben segíthet az, ha szerények maradunk, nem képzelünk túl sokat magunkról és elfogadjuk Isten kezéből, hogy ilyenek vagyunk. Az Úr Jézus életében is voltak kudarcok emberi szempontból nézve. Hiába tett sok jót, gyógyított betegeket, tanította a népét, nem sok foganatja volt. Jeruzsálem felett is sírt, hogy hányszor akarta őket egybegyűjteni, de ők nem akarták. Nem akarták, hogy uralkodjon rajtuk, végül feszítsd meg-et kiabáltak rá.

Az *elkeseredéssel* kapcsolatban szeretném felolvasni a Zsidókhoz írt levél 3. részének 15. versét: **„Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a szíveteket, mint az elkeseredéskor.”** Elkeseredésnek nevezi azt a helyzetet, amikor Izráel népe kijött Egyiptomból és a pusztában elfogyott a vizük és zúgolódtak Mózes ellen, de tulajdonképp Isten ellen is. Úgy látom itt próbára akarta tenni őket Isten, hogy kiben bíznak, hiszen látták egyiptomi csodáit, a felhő és tűzoszlopot és mégsem hozzá fordultak imában, hanem Mózeszt hibáztatták. Az elkeseredéskor sokszor az jön fel bennünk is, hogy a másikat hibáztatjuk, bűnbakot keresünk. A hitetlenek sokszor Istent hibáztatják ilyenkor. Ez az ige figyelmeztet, hogy ilyen esetekben ne keményítsük meg a szívünket, mert azzal csak magunknak ártunk. Viszont a töredelmes és bűnbánó szív nem veti meg Isten. Alapigénket folytatva azt olvastuk: **„Mert a mindenhatónak nyilai vannak bennem, mérgeket issza lelkem és Isten rettentései elérnek engem.”** Mérgezett nyílhoz hasonlítja Jób az őt ért csapásokat. Biztosan hallottatok már róla, hogy régen méregbe mártották a nyíl végét és így, ha kisebb volt is a sérülés a méreg hatására biztosan elpusztul az áldozat. Most is vannak bennszülött emberek, akik egy ún. nyílméreg béka váladékába mártják nyilaikat, úgy vadásznak. A méreg bekerül a vérkeringésbe és előbb-utóbb halált hoz. Jób lelkét mérgezik ezek a kínok. A testünket érintő nyomorúságok természetesen az érzéseinkre, értelmünkre sincsenek jó hatással. Amikor betegek vagyunk általában a kedvünk is rossz, ezt Jób felettébb átérezhette. **„Ordít-e a vadszamar a fűben, bög-e az ökör a takarmánya mellett?”** Igen ez jó kérdés Jób barátainak. Ha minden rendben van, általában nem panaszkodunk, de ha egy kicsit is nem úgy mennek a dolgok, felemeljük a szavunkat, mint ahogy az éhes állatok is hangosan adják azt a gazda tudtára. Ezzel Jób azt akarja kifejezni, hogy nem ok nélkül panaszkodik, a sok keserűség, ami érte, az készletti szólásra. Amikor bennünket keserűségek érnek szívesen kibeszéljük, esetleg panaszkodunk is, mert ilyenkor már az is könnyebbséget ad. Ezzel szemben az Úr Jézus, hogy viselte a korbácsütéseket, a töviskoszorút, a kínos kereszthalált? Némán, mint a vágójuhok. Egyetlen fájdalmas kiáltás hangzik fel a kereszten: **„Én Istenem, én Istenem miért hagytál el engem?”** Ez volt számára a legnagyobb büntetés, az Atya hiánya. Adjunk hálát neki, hogy mindezt a sok kínszenvedést vállalta értünk.

Ámen